

Nr 117

Kungl. Maj:ts proposition med förslag om ändring i kommunalskattelagen (1928: 370), m. m.; given den 29 mars 1974.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden, föreslå riksdagen att bifalla de förslag om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

CARL GUSTAF

G. E. STRÄNG

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att maximigränserna för extra avdrag vid inkomsttaxeringen höjs till 10 000 kr. Vidare föreslås ändrade bestämmelser i fråga om vite enligt taxeringsförordningen (1956: 623) och förordningen (1941: 416) om arvsskatt och gåvoskatt samt viss utvidgning av granskningsrätten vid taxeringsrevision.

1 Förslag till

Lag om ändring i kommunalskattelagen (1928: 370)

Härigenom förordnas att 50 § 2 mom. kommunalskattelagen (1928: 370) skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

50 §

2 m o m.¹ För fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, utgöres såvitt angår hemortskommunen den beskattningsbara inkomsten av den taxerade inkomsten minskad med kommunalt grundavdrag. Den beskattningsbara inkomsten skall angivas i helt hundratal kronor, så att överskjutande belopp, som icke uppgår till helt hundratal kronor, bortfaller.

Finnes skattskyldigs skatteförmåga under beskattningsåret hava varit väsentligen nedsatt till följd av långvarig sjukdom, olyckshändelse, ålderdom, underhåll av andra närstående än barn, för vilka den skattskyldige ägt tillgodonjuta allmänt barnbidrag, eller annan därmed jämförlig omständighet, må efter taxeringsnämndens eller, om besvär anförts eller ock särskild framställning därom gjorts senast den 30 juni året näst efter taxeringsåret, skatterättens beprövande den skattskyldiges taxerade inkomst minskas, förutom med kommunalt grundavdrag, med ytterligare ett efter omständigheterna avpassat belopp, dock högst 6 000 kronor. Har skattskyldig på grund av jämkning vid beräkning av sjömansskatt åtnjutit avdrag för nedsatt skatteförmåga, skall avdrag, som avses i detta stycke, minskas med det belopp, varmed jämkning medgivits.

Om skattskyldigs inkomst, efter avdrag av därå belöpande skatt, på grund av nedsatt arbetsförmåga, långvarig oförvallad arbetslöshet, stor försörjningsbörda eller annan därmed jämförlig omstän-

Finnes skattskyldigs skatteförmåga under beskattningsåret hava varit väsentligen nedsatt till följd av långvarig sjukdom, olyckshändelse, ålderdom, underhåll av andra närstående än barn, för vilka den skattskyldige ägt tillgodonjuta allmänt barnbidrag, eller annan därmed jämförlig omständighet, må efter taxeringsnämndens eller, om besvär anförts eller ock särskild framställning därom gjorts senast den 30 juni året näst efter taxeringsåret, skatterättens beprövande den skattskyldiges taxerade inkomst minskas, förutom med kommunalt grundavdrag, med ytterligare ett efter omständigheterna avpassat belopp, dock högst 10 000 kronor. Har skattskyldig på grund av jämkning vid beräkning av sjömansskatt åtnjutit avdrag för nedsatt skatteförmåga, skall avdrag, som avses i detta stycke, minskas med det belopp, varmed jämkning medgivits.

Om skattskyldigs inkomst, efter avdrag av därå belöpande skatt, på grund av nedsatt arbetsförmåga, långvarig oförvallad arbetslöshet, stor försörjningsbörda eller annan därmed jämförlig omstän-

¹ Senaste lydelse 1973: 365.

Nuvarande lydelse

dighet understigit vad han kan anses hava behövt till underhåll för sig själv och för make och oförsörjda barn (e x i s t e n s m i n i m u m) må den skattskyldige jämväl, efter taxeringsnämndens eller, om besvär anförts eller ock särskild framställning därom gjorts senast den 30 juni året näst efter taxeringsåret, skatterättens beprövande, erhålla avdrag för väsentligen nedsatt skatteförmåga med *högst 8 000 kronor*; dock må avdraget beträffande skattskyldig med oförsörjda barn för varje sådant barn ökas med *högst 2 000 kronor*. Vad i andra stycket sista punkten här ovan sägs skall därvid äga motsvarande tillämpning.

Skattskyldig, vars inkomst till icke obetydlig del utgjorts av folkpension, skall — om särskilda omständigheter icke föranleda annat — anses ha haft nedsatt skatteförmåga enligt andra stycket. Riksskatteverket fastställer grunder för beräkning av avdrag för nedsatt skatteförmåga enligt detta stycke.

Vad härefter återstår avrundas nedåt till helt hundratal kronor och utgör för skattskyldig, som nu nämnts, beskattningsbar inkomst.

Denna lag träder i kraft en vecka efter den dag, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling, och tillämpas första gången vid 1975 års taxering.

2 Förslag till**Förordning om ändring i förordningen (1970: 172) om begränsning av skatt i vissa fall**

Härigenom förordnas att 3 § förordningen (1970: 172) om begränsning av skatt i vissa fall skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Vid prövning av skattebegränsningen fastställs ett spärrbelopp med hänsyn till den beskattningsbara inkomst som beräknats för den skattskyldige enligt förordningen (1947: 576) om statlig in-

1† *Riksdagen 1974. 1 saml. Nr 117*

Föreslagen lydelse

dighet understigit vad han kan anses hava behövt till underhåll för sig själv och för make och oförsörjda barn (e x i s t e n s m i n i m u m) må den skattskyldige jämväl, efter taxeringsnämndens eller, om besvär anförts eller ock särskild framställning därom gjorts senast den 30 juni året näst efter taxeringsåret, skatterättens beprövande, erhålla avdrag för väsentligen nedsatt skatteförmåga med *belopp som ovan sägs*; dock må avdraget beträffande skattskyldig med oförsörjda barn för varje sådant barn ökas med *högst 2 500 kronor*. Vad i andra stycket sista punkten här ovan sägs skall därvid äga motsvarande tillämpning.

Föreslagen lydelse

3 §

Vid prövning av skattebegränsningen fastställs ett spärrbelopp med hänsyn till den beskattningsbara inkomst som beräknats för den skattskyldige enligt förordningen (1947: 576) om statlig in-

Nuvarande lydelse

komstskatt för det år vartill skatten hänför sig. Om den skattskyldige erlagt sjömansskatt under beskattningsåret, skall den beskattningsbara inkomsten ökas med den till sjömansskatt beskattningsbara inkomsten.

Spärrbeloppet utgör 80 procent av den del av den skattskyldiges enligt första stycket beskattningsbara inkomst som ej överstiger 200 000 kronor och 85 procent av överskjutande belopp.

Föreslagen lydelse

komstskatt för det år vartill skatten hänför sig. Om den skattskyldige erlagt sjömansskatt under beskattningsåret, skall den beskattningsbara inkomsten ökas med den till sjömansskatt beskattningsbara inkomsten och enligt 1 § 2 mom. förordningen (1958: 295) om sjömansskatt skattepliktig dagpenning.

Spärrbeloppet utgör 80 procent av den del av den skattskyldiges enligt första stycket beskattningsbara inkomst jämte dagpenning som ej överstiger 200 000 kronor och 85 procent av överskjutande belopp.

Denna förordning träder i kraft en vecka efter den dag, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling, och tillämpas första gången i fråga om skatt som påföres på grund av 1975 års taxering.

3 Förslag till**Lag om ändring i taxeringsförordningen (1956: 623)**

Härigenom förordnas att 56 § 1 och 2 mom., 68, 72 a och 123 §§ taxeringsförordningen (1956: 623)¹ skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*

56 §

1 m o m.² För kontroll av att deklara-tions- och uppgiftsskyldighet enligt denna förordning riktigt och fullständigt fullgjorts eller för att eljest bereda beskattningsmyndighet upplysning till ledning vid beslut om taxering eller eftertaxering må taxeringsrevision äga rum hos envar deklara-tions- eller uppgiftsskyldig, dock att sådan revision ej må äga rum hos myndighet eller annat organ, som avses i 46 § första stycket.

Taxeringsrevision må jämväl verkställas hos den som bedriver förmedlingsverksamhet eller annan verksamhet av sådan beskaffenhet, att uppgifter av betydelse för taxeringskontrollen kunna hämtas ur anteckningar eller andra handlingar, som föras vid verksamhetens bedrivande.

Vid taxeringsrevision må granskning ske av räkenskaper och anteckningar med därtill hörande verifikationer ävensom av korrespondens, protokoll och andra handlingar rörande verksamheten.

¹ Förordningen omtryckt 1971: 399.

² Senaste lydelse 1972: 764.

Nuvarande lydelse

Taxeringsrevision får verkställas för kontroll även av det löpande beskattningsårets räkenskaper och handlingar.

Vid taxeringsrevision hos bokföringspliktig skattskyldig må även verkställas kassainventering och granskning av varulager.

2 mom.³ Den som har att verkställa taxeringsrevision äger rätt att genast taga del av handlingar som skola granskas.

Vid taxeringsrevision är den, hos vilken revisionen sker, pliktig att lämna de upplysningar som erfordras för revisionens verkställande, att lämna tillträde till de lokaler, som användas i vederbörandes verksamhet, samt att lämna nödigt biträde för granskning av handlingar och varulager.

Föreslagen lydelse

Vid taxeringsrevision hos bokföringspliktig skattskyldig må även verkställas kassainventering och granskning av varulager *samt maskiner och andra för stadigvarande bruk avsedda inventarier.*

Vid taxeringsrevision är den, hos vilken revisionen sker, pliktig att lämna de upplysningar som erfordras för revisionens verkställande, att lämna tillträde till de lokaler, som användas i vederbörandes verksamhet, samt att lämna nödigt biträde för granskning av handlingar och varulager *samt maskiner och andra för stadigvarande bruk avsedda inventarier.*

68 §⁴

Följande taxeringslängder skola föras, nämligen *i n k o m s t l ä n g d* och *f ö r m ö g e n h e t s l ä n g d*, vari av taxeringsnämnd beslutade taxeringar skola införas med angivande av taxeringens belopp och den skattskyldiges namn.

I inkomstlängden antecknas särskilt

d e l s i avseende å statlig inkomstskatt inkomst av olika förvärvskällor med angivande tillika i fråga om skattskyldiga som avses i 9 § 3 mom. förordningen (1947: 576) om statlig inkomstskatt huruvida inkomsten utgör A-inkomst eller B-inkomst, medgivet avdrag för underskott å förvärvskälla, sammanräknad nettoinkomst (summan av inkomsterna av olika förvärvskällor, minskad med avdrag för underskott), medgivna allmänna avdrag som icke avse underskott å förvärvskälla, taxerad och beskattningsbar inkomst,

d e l s beskattningsbar inkomst enligt 2 § förordningen (1958: 295) om sjömansskatt samt det antal perioder om trettio dagar för vilka den skattskyldige uppburit sådan inkomst under beskattningsåret,

d e l s beskattningsbar inkomst enligt 2 § förordningen (1958: 295) om sjömansskatt *och enligt 1 § 2 mom. nämnda förordning skattepliktig dagpenning* samt det antal perioder om trettio dagar för vilka den skattskyldige uppburit sådan inkomst under beskattningsåret,

d e l s i avseende å kommunal inkomstskatt taxerad och beskattningsbar inkomst,

³ Senaste lydelse 1972: 764.

⁴ Senaste lydelse 1972: 83.

Nuvarande lydelse

d e l s beslut i övrigt, som avser förutsättning för avdrag enligt 48 § 2 och 3 mom. kommunalskattelagen (1928: 370) eller för skattereduktion enligt 2 § 4 mom. uppbördsförordningen (1953: 272),

d e l s o c k uppgift om de värden å skogsmark och växande skog, varå skogsvårdsavgift skall beräknas.

Uppgår den enligt förordningen om statlig inkomstskatt beräknade taxerade inkomsten till minst 4 500 kronor för ensamstående och till sammanlagt minst 4 500 kronor för makar, som varit gifta vid ingången av beskattningsåret och under detta år levt tillsammans, skall den beräknade taxerade inkomsten införas, även om beskattningsbar inkomst icke uppkommer.

I förmögenhetslängden antecknas den till statlig förmögenhetsskatt skattepliktiga och beskattningsbara förmögenheten.

Närmare föreskrifter om taxeringslängds upprättande meddelas av Kungl. Maj:t.

Taxeringslängd underskrives av lokal skattemyndighet eller annan längdförare. Taxeringslängd skall därefter anses innefatta taxeringsnämndens beslut.

*Föreslagen lydelse*72 a §⁵

Har taxering för inkomst eller förmögenhet som beslutats av taxeringsnämnd icke införts i taxeringslängd inom föreskriven tid eller har sådan taxering införts för annan än den taxeringen avsett eller eljest uppenbarligen införts felaktigt i taxeringslängd, må den myndighet som ombesörjt längdföringen besluta om rättelse av taxeringslängden i denna del. Har beskattningsbar inkomst enligt 2 § förordningen (1958: 295) om sjömansskatt eller det antal perioder om trettio dagar för vilka skattskyldig uppburit sådan inkomst ändrats, skall myndigheten vidtaga härav betingad rättelse av längden.

Har taxering för inkomst eller förmögenhet som beslutats av taxeringsnämnd icke införts i taxeringslängd inom föreskriven tid eller har sådan taxering införts för annan än den taxeringen avsett eller eljest uppenbarligen införts felaktigt i taxeringslängd, må den myndighet som ombesörjt längdföringen besluta om rättelse av taxeringslängden i denna del. Har beskattningsbar inkomst enligt 2 § förordningen (1958: 295) om sjömansskatt eller enligt 1 § 2 mom. nämnda förordning skattepliktig dagpenning eller det antal perioder om trettio dagar för vilka skattskyldig uppburit sådan inkomst ändrats, skall myndigheten vidtaga härav betingad rättelse av längden.

Har taxering av fysisk person eller dödsbo för inkomst eller förmögenhet som beslutats av taxeringsnämnd blivit oriktig till följd av

1) uppenbar felräkning eller uppenbart felaktig överföring av belopp i deklaration,

2) uppenbar felaktighet i fråga om uppgift till ledning för påförande av skogsvårdsavgift eller om fastighets taxeringsvärde eller avdrag som medges skattskyldig utan särskild utredning,

3) uppenbar felaktighet i fråga om allmänt avdrag, vars rätta belopp

⁵ Senaste lydelse 1972: 764.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*

framgår av debitering, eller avdrag för premier och andra avgifter, som avses i 46 § 2 mom. första stycket 3) kommunalskattelagen, eller motsvarande avdrag enligt 4 § 1 mom. andra stycket förordningen om statlig inkomstskatt eller avdrag enligt 46 § 3 mom. nämnda lag eller 4 § 2 mom. nämnda förordning eller i fråga om grundavdrag eller uppenbar felaktighet till den skattskyldiges nackdel i fråga om sådana förutsättningar för skattereduktion som enligt 68 § skall antecknas i inkomstlängd,

4) uppenbar felaktighet, varigenom A-inkomst enligt 9 § 3 mom. förordningen om statlig inkomstskatt betecknats som B-inkomst,

5) uppenbarligen för lågt avdrag enligt 50 § 2 mom. kommunalskattelagen eller motsvarande avdrag enligt förordningen om statlig inkomstskatt i fall då den skattskyldiges inkomst eller, vad angår makar som båda taxerats, de skattskyldigas inkomster helt eller delvis utgjorts av folkpension,

må den myndighet som har att ombesörja längdföring av taxeringen, om ej särskilda skäl föranleda att skatterätten bör avgöra frågan, besluta om rättelse i denna del.

Föreligger felaktighet av angivna slag får myndigheten även besluta om därav föranledd ändring av den skattskyldiges eller makens taxering i ovan angivna hänseenden.

Efter utgången av mars månad året efter taxeringsåret må rättelse enligt denna paragraf beslutas endast om anmärkning i fråga om felaktighet av den art som denna paragraf avser deessförinnan gjorts hos den som har att besluta om rättelsen.

Innan rättelse beslutas skall, om det behövs, yttrande inhämtas från taxeringsnämndens ordförande. Innebär ifrågasatt åtgärd enligt andra eller tredje stycket höjning av taxering, skall den skattskyldige beredas tillfälle yttra sig innan rättelse sker, om hinder härför ej möter.

Beslutas rättelse eller vägras rättelse som den skattskyldige yrkat, skall, om detta ej är uppenbart överflödigt, beslutet inom två veckor tillställas den skattskyldige i den ordning som i 69 § 4 mom. andra stycket föreskrives i fråga om underrättelse beträffande taxeringsnämnds beslut.

Talan mot beslut i fråga om rättelse enligt denna paragraf må ej föras särskilt. Talan mot taxeringen må även i den del beslutet avser föras hos skatterätten i den ordning som föreskrives i 74, 76, 100 och 101 §§.

Närmare föreskrifter om förfarandet vid rättelse enligt denna paragraf meddelas av Kungl. Maj:t.

123 §

Vite, som förelägges enligt denna förordning, må ej bestämmas under ett hundra kronor eller över fem tusen kronor.

Vite, som förelägges enligt denna förordning, bestämmas till belopp, som med hänsyn till den skattskyldiges eller uppgiftsskyldiges ekonomiska förhållanden och omständigheterna i övrigt kan antagas förmå honom att iakttaga föreläggandet, dock lägst till femhundra kronor.

Vite må icke föreläggas staten, kommun eller annan menighet, ej heller ämbets- eller tjänsteman i tjänsten.

Denna lag träder i kraft en vecka efter den dag, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling. Bestämmelserna i 68 och 72 a §§ tillämpas första gången vid 1975 års taxering.

4 Förslag till

Förordning om ändring i förordningen (1941: 416) om arvsskatt och gåvoskatt

Härigenom förordnas att 67 § förordningen (1941: 416) om arvsskatt och gåvoskatt skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

67 §

Skattskyldig eller annan må av beskattningsmyndighet genom vite tillhållas att fullgöra vad enligt denna förordning åligger honom, dock ej såvitt avser gäldande av fastställd skatt.

Underrätt må vid vite tillhålla den, som uppgivit dödsbo, att med ed fästa riktigheten av lämnade uppgifter. Edgång må åläggas jämväl delägare eller efterlevande make, som ej uppgivit boet, ävensom annan, som med boet tagit befattning.

Bestämmelserna i 123 § taxeringsförordningen (1956: 623) skall tillämpas vid vitesföreläggande enligt denna förordning.

Denna förordning träder i kraft en vecka efter den dag, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

5 Förslag till

Lag om ändring i lagen (1962: 381) om allmän försäkring

Härigenom förordnas att 19 kap. 6 § lagen (1962: 381) om allmän försäkring¹ skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

19 kap.

6 §

Sjukförsäkringsavgift fastställs av riks försäkringsverket efter den allmänna försäkringskassans hörande. Sådan avgift beräknas för helt år

¹ Lagen omtryckt 1973: 908.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*

och utgår för varje avgiftspliktig med visst belopp i hela kronor, varvid örcetal bortfaller.

Avgiften skall vara avvägd så, att den i förening med andra medel som äro tillgängliga för motsvarande ändamål förslår till bestridande av den allmänna försäkringskassans utgifter för sjukförsäkringsförmåner, inberäknat de utgifter för läkemedel som ävila kassan, samt till förvaltningskostnader och erforderlig fondering.

Avgiften består av en fast och en rörlig del. Den fasta delen skall vara lika stor för samtliga avgiftspliktiga försäkrade i landet. Den rörliga delen skall utgöra en kvotdel av den försäkrades inkomst av förvärvsarbete det år avgiften avser. Vid fastställande av denna kvotdel skall beaktas om inkomsten härrör från anställning eller från annat förvärvsarbete. Härrör inkomsten från annat förvärvsarbete än anställning skall även beaktas om karenstid gäller för sjukpenningförsäkringen.

Vid beräkning av inkomst enligt tredje stycket gälla bestämmelserna i 3 kap. 2 § i tillämpliga delar. Hänsyn tages dock ej till lön eller annan gottgörelse som utgör beskattningsbar inkomst enligt förordningen (1958:295) om sjömansskatt.

Vid beräkning av inkomst enligt tredje stycket gälla bestämmelserna i 3 kap. 2 § i tillämpliga delar. Hänsyn tages dock ej till lön eller annan gottgörelse som utgör beskattningsbar inkomst enligt förordningen (1958:295) om sjömansskatt *eller enligt 1 § 2 mom. nämnda förordning skattepliktig dagpenning.*

Försäkrads sjukförsäkringsavgift må icke överstiga ett belopp motsvarande en tiondel av hans till statlig inkomstskatt beskattningsbara inkomst vid taxering året närmast efter det år avgiften avser.

Denna lag träder i kraft en vecka efter den dag, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Utdrag av protokollet över finansärenden hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 29 mars 1974.

Närvarande: statministern PALME, statsråden STRÄNG, JOHANSSON, ASPLING, LUNDKVIST, GEIJER, BENGTSSON, NORLING, LÖFBERG, LIDBOM, CARLSSON, GUSTAFSSON, ZACHRISSON, LEIJON, HJELM-WALLÉN.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *ändring i kommunalskattelagen (1928: 370), m. m. och anför.*

Inledning

Riksskatteverket (RSV) har i skrivelse till finansdepartementet den 15 januari 1974 föreslagit ändring i fråga om maximibeloppet för folkpensionärernas extra avdrag vid inkomsttaxeringen.

Jag avser att nu ta upp frågan om maximigränserna för extra avdrag. Jag ämnar också ta upp en del andra frågor. Det gäller storleken av vite enligt taxeringsförordningen (1956: 623) och förordningen (1941: 416) om arvsskatt och gåvoskatt, granskningsrätten vid taxeringsrevision samt vissa följdändringar i anslutning till de av 1973 års höstriksdag beslutade ändringarna i förordningen (1958: 295) om sjömansskatt.

Extra avdrag för väsentligen nedsatt skatteförmåga

Gällande ordning

Vid inkomsttaxeringen kan skattskyldig enligt 50 § 2 mom. andra stycket kommunalskattelagen (1928: 370), KL, få — utöver grundavdrag — ett extra avdrag, om hans skatteförmåga under beskattningsåret varit väsentligen nedsatt till följd av långvarig sjukdom, olycks-händelse, ålderdom, underhåll av andra närstående än barn, för vilka den skattskyldige ägt tillgodonjuta allmänt barnbidrag, eller annan därmed jämförlig omständighet.

Enligt 50 § 2 mom. fjärde stycket KL skall skattskyldig, vars inkomst till inte obetydlig del utgjorts av folkpension, anses ha haft nedsatt skatteförmåga som berättigar till extra avdrag, om särskilda omständigheter inte föranleder annat. Om skattskyldig haft även annan inkomst än folkpension skall, enligt anvisningarna till paragrafen, det extra avdraget jämkas med hänsyn till omständigheterna och i enlighet med de grunder som RSV fastställer.

RSV har med stöd av nyssnämnda bemyndigande utfärdar anvis-

ningar angående extra avdrag för folkpensionärer. Där i fastställda jämningsgrunder har gällt sedan 1972 års taxering och har utformats enligt de riktlinjer som drogs upp i samband med 1970 års skattereform (prop. 1970: 70 s. 93—96). De innebär bl. a. att extra avdrag medges med så stort belopp att sidoinkomster upp till 1 500 kr. för ensamstående och 2 000 kr. för makar tillsammans inte beskattas. Vid högre sidoinkomster avdrages med 1/3 av inkomstökningen.

Extra avdrag på grund av väsentligen nedsatt skatteförmåga kan medges med högst 6 000 kr. för varje skattskyldig eller för makar och likställda med högst 6 000 kr. för dem gemensamt.

Maximibeloppet, 6 000 kr., har varit oförändrat sedan 1969 års taxering (prop. 1968: 144, BeU 1968: 65, rskr 1968: 364, SFS 1968: 718 och 719). Vid 1964—1968 års taxeringar var maximibeloppet 4 500 kr. Vid 1967—1971 års taxeringar gällde dock att maximibeloppet fick överskridas i fråga om extra avdrag för folkpensionärer.

Extra avdrag kan vidare enligt 50 § 2 mom. tredje stycket KL medges om skattskyldigs inkomst efter avdrag för skatt på grund av nedsatt arbetsförmåga, långvarig oförvållad arbetslöshet, stor försörjningsbörda eller annan därmed jämförlig omständighet understigit vad han kan anses ha behövt för underhåll för sig själv och för make och oförsörjda barn (existensminimum). Avdraget är i dessa fall maximerat till 8 000 kr. men avdraget får ökas med 2 000 kr. för varje oförsörjt barn. Det åligger RSV att årligen fastställa normalbelopp för existensminimum.

Enligt 9 § 2 mom. förordningen (1947: 576) om statlig inkomstskatt gäller KL:s bestämmelser om extra avdrag även vid taxering till statlig inkomstskatt.

Departementschefen

Reglerna om extra avdrag i 50 § KL innebär bl. a. att sådant avdrag kan medges dels om den skattskyldiges skatteförmåga under beskattningsåret varit väsentligen nedsatt på grund av sjukdom, ålderdom eller liknande, dels i vissa fall om hans inkomst efter avdrag för skatt understigit existensminimum. Högsta avdragsbelopp är när det gäller fall av väsentligen nedsatt skatteförmåga vid sjukdom o. dyl. 6 000 kr. och i existensminimifallen 8 000 kr. med tillägg för varje barn med högst 2 000 kr.

När det gäller extra avdrag finns en särskild presumptionsregel beträffande folkpensionärer. Om pensionärens inkomst till inte obetydlig del utgjorts av folkpension skall han, om inte särskilda omständigheter föranleder till annat, anses ha haft sådan nedsättning av skatteförmågan som berättigar till extra avdrag. Om han vid sidan av folkpensionen haft annan inkomst av betydelse är han berättigad till ett jämkat avdrag.

Uppgiften att fastställa de närmare grunderna för beräkning av det extra avdraget för folkpensionärerna ankommer på RSV.

Genom grundavdraget på 4 500 kr. och det extra avdraget på 6 000 kr. kan pension och sidoinkomst upp till ett sammanlagt högsta belopp på 10 500 kr. bli fritt från skatt. För makar som båda har folkpension är motsvarande belopp 15 000 kr. Möjligheten att inom dessa gränser ge utrymme för obeskattad sidoinkomst beror alltså på storleken av de folkpensionsförmåner som utgår under det aktuella beskattningsåret.

RSV har i sin skrivelse till finansdepartementet framhållit att folkpensionsförmånerna under år 1974 kan väntas uppgå till belopp som gör det nödvändigt att höja eller slopa maximigränsen om folkpensionärerna skall kunna behålla sidoinkomster på 1 500 kr. resp. 2 000 kr. fria från skatt. Verket förordar alternativet att slopa maximigränsen för extra avdrag i dessa fall.

Av RSV:s skrivelse framgår att en höjning av övre gränsen för folkpensionärernas extra avdrag är påkallad. RSV förordar att maximigränsen slopas i dessa fall. Jag anser emellertid att utrymmet för ett ökat avdrag lämpligen bör åstadkommas genom en höjning av maximibeloppet. Jag vill erinra om att 1972 års skatteutredning enligt sina direktiv har att överväga reglerna om extra avdrag. Den höjning som nu sker bör avvägas så att den kan beräknas vara tillräcklig för tiden intill dess en ny översyn av reglerna aktualiseras i samband med skatteutredningens kommande förslag. Från denna utgångspunkt föreslår jag att maximibeloppet för folkpensionärernas extra avdrag bestäms till 10 000 kr.

Det kan i särskilda fall vara motiverat att även avdrag för nedsatt skatteförmåga vid sjukdom och liknande liksom extra avdrag vid existensminimum kan medges med högre belopp än som f. n. är möjligt. Med hänsyn härtill och av praktiska skäl föreslår jag att även högsta beloppen för dessa avdrag bestämmas till 10 000 kr. Härigenom erhålls en enhetlig högsta gräns för extra avdrag. När det gäller extra avdrag vid existensminimum bör tillägget för varje barn räknas upp i motsvarande mån från 2 000 kr. till 2 500 kr.

Jag föreslår alltså att maximibeloppet för extra avdrag bestäms generellt till 10 000 kr. Det särskilda tillägget för barn i existensminimifallen föreslås höjt till 2 500 kr.

Mitt förslag i denna del föranleder ändring av 50 § 2 mom. KL.

Taxeringsvite m. m.

Gällande ordning

Enligt taxeringsförordningen (1956: 623), TF, har de skattskyldiga en upplysningsplikt gentemot taxeringsmyndigheterna. Uppgiftsplikten omfattar ytterst alla uppgifter som behövs för kontroll av egen deklara-tions riktighet eller eljest för egen taxering. En skyldighet finns också

att lämna uppgifter till ledning för annans taxering. Principen är den att det grundläggande taxeringsmaterialet, såsom självdeklarationer och vissa kontrolluppgifter, skall lämnas utan anmaning. Fullgörs inte denna uppgiftsskyldighet, eller behöver myndigheterna ytterligare uppgifter, kan den uppgiftsskyldige anmanas att komma in med de uppgifter som behövs.

I anmaning som utfärdas av taxeringsnämnd eller taxeringsintendent får vite föreläggas, utom såvitt avser anmaning att förete handlingar för kontroll av deklaration (53 § TF). Den hos vilken taxeringsrevision äger rum kan dock föreläggas att vid vite förete sådana handlingar (58 §).

Vite enligt TF får inte bestämmas under 100 kr. eller över 5 000 kr. Vite får inte föreläggas staten, kommun eller annan menighet och inte heller ämbets- eller tjänsteman i tjänsten (123 §).

Om uttagande av vite förordnar skatterätten efter anmälan av taxeringsintendent. Visar det sig vid prövningen av sådan anmälan att ändamålet med vitet förfallit får vitet inte utdömas. Har vitesföreläggande iakttagits först efter det anmälan inkommit skall dock ändamålet med vitet inte anses ha därigenom förfallit. Skatterätten får i samband med utdömande av vite också pröva frågan om och med vilket belopp vitet bort föreläggas (124 §). Vitesföreläggande får däremot inte överklagas särskilt (125 §).

Har ett vite försuttits kan, i den mån det ursprungliga föreläggandet inte återtas, nytt vite inte föreläggas förrän beslut om utdömande av det försuttna vitet vunnit laga kraft (RÅ 1942 ref. 42).

Bestämmelserna i TF om vite som sanktion vid uppgiftsskyldighet har sin motsvarighet i andra författningar rörande skatt, tull eller annan allmän avgift. I huvudsak överensstämmer vitesbestämmelserna i dessa författningar med TF:s regler. I mervärdskatteförordningen (1968: 430) och i kupongskatteförordningen (1970: 624) har intagits direkta hänvisningar till TF:s bestämmelser i 123—125 §§ om vite. I övriga författningar på det centrala skatte- och avgiftsområdet finns självständiga bestämmelser av samma innehåll i fråga om vitets belopp och principerna för dess utdömande som enligt TF. Det gäller t. ex. vite enligt uppbördsförordningen (1953: 272), förordningen (1959: 92) om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning, vägtrafikskatteförordningen (1973: 601), tullagen (1973: 670) och förordningen (1959: 552) angående uppbörd av vissa avgifter enligt lagen om allmän försäkring, m. m.

Enligt 67 § förordningen (1941: 416) om arvsskatt och gåvoskatt (AGF) gäller att beskattningsmyndigheten kan vid vite tillhålla skattskyldig eller annan att fullgöra vad som enligt AGF åligger honom, dock inte såvitt avser erläggande av fastställd skatt. För arvsskattens del torde därvid i fråga om vite bestämmelserna i rättegångsbalken tillämpas.

Enligt 9 kap. 8 § denna balk bestämmer rätten vite till belopp som med hänsyn till vederbörandes ekonomiska förhållanden och omständigheterna i övrigt kan antas förmå honom att iaktta det föreläggande som vitet avser. Vite får föreläggas upp till 5 000 kr., dock att om vite utdömts, nytt vite kan föreläggas upp till 10 000 kr. I praktiken torde motsvarande gälla också för gåvoskatten.

Förutom vite finns på skatte- och avgiftsområdet andra sanktioner vid underlåtenhet att fullgöra föreskriven uppgiftsskyldighet. Det gäller dels administrativa påföljder i form av förseningsavgift samt skatte- eller avgiftstillägg, dels straffrättsliga påföljder enligt skattebrottslagen (1971: 69), SBL. Ifrågavarande sanktioner gäller i princip för hela skatte- och avgiftsområdet. Beträffande underlåtenhet att lämna föreskrivna uppgifter om inkomst och förmögenhet gäller bl. a. följande.

Förseningsavgift utgår vid underlåtenhet att lämna deklaration eller vid för sent avlämnad deklaration. Förseningsavgiften utgår i regel med en procent av den högsta beskattningsbara inkomsten, dock högst 300 kr. För aktiebolag gäller en fast avgift om 500 kr. Om deklaration inte kommer in efter anmaning fördubblas förseningsavgiften och är för aktiebolag således 1 000 kr. För andra skattskyldiga är den i sådana fall lägst 100 kr. (116 c § TF).

Skattetillägg påförs om den skattskyldige inte lämnar deklaration trots att han anmanats därtill och taxeringar åsätts honom efter skönsmässiga grunder. Skattetillägget utgår i sådana fall enligt huvudregeln med 50 % av den skatt som utgår på grund av taxeringen. Skattetillägg av förevarande slag skall undanröjas av skatterätten, om deklaration inkommer inom två månader efter det den skattskyldige fått del av beslutet om tillägget, dock senast innan skatterätten avgjort besvär över beslutet eller taxeringen (116 a § TF).

Befrielse från förseningsavgift och skattetillägg kan medges i vissa fall om underlåtenheten är ursäktlig eller ringa (116 d § TF).

Den som med avsikt att skatt eller avgift skall påföras med för lågt belopp underlåter att avge deklaration eller därmed jämförlig handling och därigenom föranleder att för lågt belopp påförs honom eller den han företräder döms för skattebedrägeri till fängelse i högst två år. För grovt skattebedrägeri är straffet lägst sex månader och högst sex år (2 § andra stycket och 4 § SBL).

I 120 § TF finns bestämmelser om straff för den som åsidosätter vissa uppgiftsskyldigheter, som enligt TF skall fullgöras utan anmaning. Det rör sig här om gärningstyper av två skilda slag, nämligen dels åsidosättande av skyldighet att lämna uppgift till ledning för annans taxering (kontrolluppgifter m. m.), dels försummelse att till deklaration foga visst räkenskapsmaterial eller att eljest lämna uppgifter till ledning för egen taxering. Förseelserna straffas med böter.

Departementschefen

Uppgiftsskyldighet från medborgarnas sida är ett väsentligt inslag i vårt nuvarande beskattningssystem. Att uppgiftsskyldigheten fullgörs är en nödvändig förutsättning för att skattesystemet skall kunna verka på ett likformigt och rättvist sätt. Skattemyndigheterna är därför beroende av att effektiva sanktioner finns mot skattskyldiga som inte lämnar föreskriven medverkan i form av deklARATIONER, kontrolluppgifter, osv. Syftet med sanktionssystemet är självfallet att det skall verka för att korrekta uppgifter lämnas i rätt tid. För detta ändamål är vitet i många fall ett lämpligt påtryckningsmedel.

Vite som påtryckningsmedel när det gäller att få in uppgifter föreskrivs i flertalet författningar på skatte- och avgiftsområdet. Såvitt gäller uppgifter om inkomst och förmögenhet finns bestämmelser om vite i TF.

Beloppsgränserna för vite enligt TF har varit oförändrade alltsedan nuvarande bestämmelser tillkomst år 1956. Erfarenheterna från det praktiska taxeringsarbetet visar att nuvarande maximibelopp i många fall inte är tillräckligt för att vitesinstitutet skall få avsedd effekt. Det bör därför övervägas om inte beloppsgränserna bör höjas.

Som framgår av den tidigare redogörelsen finns i vissa fall vid sidan av vitet andra sanktioner vid bristfälligt fullgörande av uppgiftsskyldighet. Jag avser främst de administrativa bestämmelserna om skattetillägg och förseningsavgift. Härtill kommer i vissa fall påföljder enligt SBL för den som med avsikt att skatt eller avgift skall påföras med för lågt belopp underlåter att avge deklARATION eller därmed jämförlig handling och därigenom föranleder att för lågt belopp påförs honom eller den han företräder.

De administrativa sanktionerna har i flertalet fall en tillfredsställande effekt. Införandet av dessa sanktioner vid sidan av vitet har otvivelaktigt medfört ett ökat tryck på de skattskyldiga att fullgöra sin deklARATIONSSKYLDIGHET. Enligt upplysningar som lämnats av beskattningssmyndigheterna har den nya ordningen medfört att antalet deklARATIONSFÖRsummELER minskat avsevärt.

I en del fall kan dock de administrativa sanktionerna behöva kompletteras med annan form av påtryckning. Det gäller främst i fråga om den stora mängd aktiebolag, som kommit till under de senaste åren, och som ägs av bara en eller ett fåtal personer. Dessa bolag underlåter alltså i många fall att avlämna någon självdeklARATION. I hela landet finns ca 100 000 aktiebolag, varav enbart i Stockholms län ca 40 000 stycken. Det stora flertalet är fåmansägda. Enligt uppgift från länsstyrelsen i Stockholms län uppgick antalet deklARATIONSFÖRsummELER för aktiebolag vid 1973 års taxering i länet till ca 5 600, motsvarande nära 13 % av hela antalet bolag i länet.

De bolag som underlåter att deklarerera anmanas givetvis att fullgöra sin deklARATIONSSKYLDIGHET. Ofta utlöses emellertid inte de försändelser som innehåller anmaningen. Något särskilt delgivningsförfarande genom post eller stämningssman hinns i regel inte med under den begränsade tid taxeringsnämnden arbetar. Skönstaxering är då enda möjligheten. En skönstaxering blir emellertid många gånger för låg eftersom underlag till ledning för taxeringen i dessa fall vanligen inte kan fås på annat sätt än genom deklARATION. Skattetillegg kan inte heller komma i fråga eftersom anmaning att deklarerera inte kunnat delges. Det är därför särskilt angeläget att taxeringsmyndigheterna i dessa fall även efter avslutat taxeringsarbete i första instans förfogar över lämpliga påtryckningsmedel för att få in deklARATIONER. Ett kännbart vite är i många fall den sanktion som här kan väntas ge resultat. Det nu gällande högsta vitesbeloppet 5 000 kr. har emellertid visat sig vara för lågt för att ge åsyftat resultat. Mot bakgrunden härav anser jag nödvändigt med en ändring av vitesbestämmelserna så att beloppet kan sättas högre än f. n.

En möjlighet att bestämma vitet till högre belopp än som nu kan ske är också påkallad i fråga om uppgiftsskyldigheten till ledning för annans taxering. Det har visat sig i det praktiska taxeringsarbetet att nuvarande maximibelopp 5 000 kr. inte alltid har tillräcklig effekt, t. ex. när det gäller att få fram uppgift om vem som mottagit belopp som avdragits som kostnad i den skattskyldiges deklARATION.

Det nuvarande högsta vitesbeloppet har som jag nämnt varit oförändrat sedan år 1956. Redan en uppräknings med hänsyn till penningvärdets förändring sedan år 1956 skulle motivera en kraftig höjning av vitesbeloppet. Enbart en sådan uppräknings är emellertid enligt min mening inte tillräcklig. Det gäller här att komma till rätta med fall där andra påtryckningsmedel inte har någon verkan och där det kan antas att den uppgiftsskyldige deklarerar eller lämnar uppgift endast om den ekonomiska sanktion han riskerar för sin underlåtenhet överstiger vad som kan vinnas i undandragen skatt. Någon maximigräns för vite bör därför inte bestämmas utan vitet bör få sättas till belopp som med hänsyn till den skattskyldiges eller uppgiftsskyldiges ekonomiska förhållanden och omständigheterna i övrigt kan antagas förmå honom att fullgöra den åtgärd vitet avser. Taxeringsmyndigheterna kan med denna utformning av vitesbestämmelsen alltid sätta erforderlig kraft bakom en anmaning att deklarerar eller fullgöra annan uppgiftsskyldighet. Samtidigt bör den undre vitesgränsen, som f. n. motsvarar det lägsta belopp som kan påföras i förseningsavgift, justeras uppåt. Ett lämpligt minimibelopp är 500 kr.

Jag vill understryka att vitet i det enskilda fallet självfallet inte får sättas så högt att det inte står i rimlig proportion till det allmännas intresse av att den som får föreläggandet avger deklARATION eller fullgör annan prestation som man vill försöka framtvinga. Det får ankomma

på RSV att utfärda anvisningar för att få till stånd enhelliga normer för åsättande av vite. Jag vill också erinra om att skatterätten vid utdömande av vite får pröva frågan om och med vilket belopp vitet bort föreläggas. Här ligger också en garanti för att oskäligen vite inte tas ut.

En ändring av vitesbeloppen i TF får verkan också beträffande andra skatter än inkomst- och förmögenhetsskatt. Genom hänvisningar i mervärdeskatteförordningen (1968: 430) och kupongskatteförordningen (1970: 624) kommer reglerna om vite enligt TF att gälla även beträffande mervärdeskatt och kupongskatt. Som framgått av min redogörelse för gällande rätt finns i flertalet andra författningar på skatte- och avgiftsområdet självständiga bestämmelser om vite som sanktion för underlåten uppgiftsskyldighet. Beloppsgränserna för vitet är i regel desamma som i TF. Även dessa vitesbestämmelser torde behöva ses över. Det kan dock — bortsett från viten enligt AGF — inte ske i förevarande sammanhang. Det får i stället ankomma på utredningen om säkerhetsåtgärder i skatteprocessen att göra denna översyn. Utredningen är givetvis oförhindrad att föreslå även de ändringar beträffande vite enligt TF som utredningen anser påkallade.

Vitena enligt AGF bör emellertid tas upp redan i förevarande sammanhang. Det har visat sig att de nuvarande bestämmelserna inte fungerat tillfredsställande. Jag tänker främst på de fall där gåvotagare vägrar att avge gåvodeklaration. Gåvoskatt kan enligt praxis inte tas ut med mindre gåvodeklaration upprättats. Jag föreslår därför att den vitesbestämmelse — utan beloppsmaximum — som jag nyss förordat i fråga om TF även skall tillämpas beträffande AGF. Förslaget avser inte i och för sig någon allmän höjning av nivån för vitesbeloppen enligt AGF. Möjligheten att förelägga viten till högre belopp än f. n. bör givetvis användas bara i de fall det är påkallat med hänsyn till särskilda omständigheter. I övrigt bör hittillsvarande bestämmelser om vite tillämpas, t. ex. beträffande utdömande av vite.

Jag föreslår alltså att vite enligt TF skall bestämmas till belopp, dock minst 500 kr., som med hänsyn till den skattskyldiges eller uppgiftsskyldiges ekonomiska förhållanden och omständigheterna i övrigt kan antagas förmå honom att fullgöra det åliggande vitet avser. Denna vitesbestämmelse avses även tillämpas beträffande AGF. Förslaget föranleder ändring i 123 § TF och 67 § AGF.

Taxeringsrevision

Gällande ordning

Taxeringsrevision får äga rum hos envar för att kontrollera att deklara- tions- eller uppgiftsskyldighet enligt TF fullgjorts riktigt eller för att eljest bereda beskattningsmyndighet upplysning till ledning vid beslut om taxering eller eftertaxering. Taxeringsrevision får dock ej göras hos

statligt eller kommunalt verk, allmän inrättning eller överförmyndare.

Vid taxeringsrevision får granskning avse räkenskaper och anteckningar med därtill hörande verifikationer samt korrespondens, protokoll och andra handlingar rörande verksamheten. I fråga om bokföringspliktig skattskyldig får även göras kassainventering och lagerinventering.

Taxeringsrevision får också ske för kontroll av det löpande årets räkenskaper och handlingar (56 § 1 mom. TF).

Den som verkställer taxeringsrevision har rätt att genast få ta del av handlingar som skall granskas. Den hos vilken revision sker är skyldig att lämna de upplysningar som fordras för revisionens verkställande, att lämna tillträde till de lokaler, som används i verksamheten, samt lämna nödigt biträde för granskning av handlingar och varulager (56 § 2 mom.).

Taxeringsrevision skall så långt möjligt ske så att den inte hindrar verksamheten för den som undergår revision.

Skattechefen får, när det är påkallat, bestämma tid och plats för revisionen. Denna får verkställas hos den vars verksamhet skall granskas.

Böcker och andra handlingar som överlämnats för taxeringsrevision får inte vara tillgängliga för annan än den som utför revisionen och biträden till honom samt den som har att övervaka revisionen (56 § 3 mom.).

Den som verkställer taxeringsrevision får ta del av handling av betydelse för revisionen även om den omfattas av tystnadsplikt hos den skatt- eller uppgiftsskyldige. Vill denne åberopa särskilda omständigheter som skäl för att inte utlämna handlingen får länskattevärd på ansökan besluta att handlingen skall undantas från revisionen. Mot skattevärdens beslut får talan inte föras (56 § 4 mom.).

Beslut om taxeringsrevision meddelas av skattechefen. Denne får uppdraga sådant beslut åt bl. a. chefen för revisionsenheten (57 §).

Underlåter den hos vilken taxeringsrevision sker att tillhandahålla räkenskaper eller andra handlingar får den som beslutat revisionen förkläggas vite på högst 5 000 kr. (58 och 123 §§).

Departementschefen

De skattskyldiga har som jag förut nämnt en vidsträckt upplysningskyldighet gentemot taxeringsmyndigheterna. För kontroll av att uppgiftsskyldigheten fullgörs eller för att eljest bereda beskattningsmyndighet upplysning till ledning för taxeringsbeslut får taxeringsrevision äga rum hos envar uppgiftsskyldig.

Som framgår av min tidigare redogörelse omfattar granskningsrätten vid taxeringsrevision samtliga handlingar som rör verksamheten i fråga. Hos den som är bokföringspliktig får även kassa och varulager granskas. I det praktiska taxeringsarbetet har det främstått som en brist att granskningsrätten hos bokföringspliktiga inte gäller maskiner och andra för

stadigvarande bruk avsedda inventarier. Bestämmelserna bör därför kompletteras i detta hänseende. Det är enligt min mening viktigt att myndigheterna genom taxeringsrevision kan skaffa sig en helhetsbild av den skattepliktiga verksamheten. En inventariegranskning kan ha stor betydelse för att få underlag för en riktig taxering. Jag förordar därför att granskningsrätten i fråga om bokföringspliktiga skattskyldiga utvidgas till att omfatta även maskiner och andra för stadigvarande bruk avsedda maskiner.

Mitt förslag i denna fråga föranleder ändring i 56 § 1 och 2 mom. TF.

Arbetslöshetsersättning till sjömän, m. m.

Departementschefen

Ersättning från erkänd arbetslöshetskassa utgör fr. o. m. år 1974 skattepliktig inkomst. Enligt beslut av 1973 års höstriksdag (prop. 1973: 182, SKU 1973: 67, rskr 1973: 357, SFS 1973: 1120 och 1121) skall sjömansskatt erläggas för sådan ersättning (dagpenning) om mottagaren vid något tillfälle under en tolv månadersperiod före inträffad arbetslöshet har varit skyldig att erlagga sjömansskatt för inkomst ombord. Sjömansskatt för arbetslöshetsersättning utgår emellertid inte enligt eljest gällande tabeller för sådan skatt utan enligt särskild tabell.

Denna ordning att ta ut sjömansskatt för arbetslöshetsersättning efter annan grund än som gäller för inkomst ombord innebär bl. a. att arbetslöshetsersättningen inte hänförs till beskattningsbar inkomst enligt 2 § förordningen (1958: 295) om sjömansskatt. Detta förhållande kräver redaktionella ändringar i vissa författningar som hänvisar till nämnda bestämmelse i sjömansskatteförordningen.

Den närmare innebörden av ändringarna torde framgå av den föreslagna författningstexten, vartill jag hänvisar. Ändringarna gäller 68 § andra stycket och 72 a § första stycket TF, 3 § förordningen (1970: 172) om begränsning av skatt i vissa fall samt 19 kap. 6 § fjärde stycket lagen (1962: 381) om allmän försäkring. Förslaget i sistnämnda del läggs fram efter samråd med chefen för socialdepartementet.

Hemställan

Under återopande av det anförda hemställer jag att Kungl. Maj:t föreslår riksdagen

att antaga inom finansdepartementet upprättade förslag till

1. lag om ändring i kommunalskattelagen (1928: 370),
2. förordning om ändring i förordningen (1970: 172) om begränsning av skatt i vissa fall,
3. lag om ändring i taxeringsförordningen (1956: 623),

4. förordning om ändring i förordningen (1941: 416) om arvsskatt och gåvoskatt,
5. lag om ändring i lagen (1962: 381) om allmän försäkring.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:st Konungen att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Agneta Heide